

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „Lutamax” – unijny znak towarowy nr 3 472 974

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 24 lutego 2022 r. w sprawach połączonych R 524/2021-1 i R 649/2021-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie częściowej nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim utrzymała w mocy rejestrację unijnego znaku towarowego nr 3 472 974 LUTAMAX dla „dietetycznych suplementów przystosowanych do celów medycznych lub dietetycznych wykorzystywanych do pielęgnacji oczu, żadnego z wymienionych towarów do celów weterynaryjnych”;
- obciążenie EUIPO oraz drugiej strony w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą, na wypadek gdyby wstąpiła do niniejszego postępowania w charakterze interwenienta kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 94 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 58 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2022 r. – PGTEX Morocco / Komisja

(Sprawa T-245/22)

(2022/C 237/97)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: PGTEX Morocco (Tanger, Maroko) (przedstawiciele: adwokaci P. Vander Schueren i T. Martin-Brieu)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2022/302 z dnia 24 lutego 2022 r. rozszerzającego ostateczne cło antydumpingowe nałożone rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2020/492, zmienionym rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2020/776, na przywóz niektórych materiałów z włókna szklanego tkanych lub zszywanych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej („ChRL”) na przywóz materiałów z włókna szklanego wysyłany z Maroka, zgłoszony lub niezgłoszony jako pochodzący z Maroka, oraz kończącego dochodzenie dotyczące możliwego obchodzenia środków antydumpingowych wprowadzonych rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2020/492 na przywóz materiałów z włókna szklanego pochodzących z Egiptu przez przywóz materiałów z włókna szklanego wysyłany z Maroka, zgłoszony lub niezgłoszony jako pochodzący z Maroka⁽¹⁾ (zwanego dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”), w zakresie w jakim dotyczy skarżącej; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy tego, że pozwana naruszyła układ stowarzyszeniowy i art. 22 rozporządzenia podstawowego, a zaskarżone rozporządzenie jest dotknięte wadą nadużycia władzy, ponieważ nakłada środki antydumpingowe na mające preferencyjny status materiały z włókna szklanego pochodzenia marokańskiego, wywożone przez skarżącą, przy czym nie ustalono, że przywóz odbywał się „po cenach dumpingowych” zgodnie z art. VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu („GATT”), a środki te nie są zgodne z porozumieniem o stosowaniu art. VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu („ADA”).
2. Zarzut drugi dotyczy tego, że pozwana nie przedstawiła uzasadnienia, naruszyła prawo skarżącej do obrony, naruszyła prawo do dobrej administracji, popełniła oczywiste błędy w ocenie i działała z naruszeniem art. 18 ust. 1 i art. 18 ust. 3 rozporządzenia podstawowego poprzez zastosowanie dostępnego stanu faktycznego przeciwko skarżącej.
3. Zarzut trzeci dotyczy tego, że pozwana popełniła oczywiste błędy w ocenie, działała z naruszeniem prawa do dobrej administracji i z naruszeniem art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, uznając, że nie było wystarczającej racjonalnej przyczyny ani ekonomicznego uzasadnienia dla utworzenia skarżącej;
4. Zarzut czwarty dotyczy tego, że pozwana popełniła oczywiste błędy w ocenie i działała z naruszeniem prawa do dobrej administracji, zasad niedyskryminacji i równego traktowania oraz art. 13 ust. 1 i art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, opierając się na ustaleniu, że proces produkcyjny prowadzony w Maroku stanowi „działalność montażową”.

(¹) Dz.U. 2022, L 46, s. 49.

Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2022 r. – PGTEX Morocco / Komisja

(Sprawa T-245/22)

(2022/C 237/98)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: PGTEX Morocco (Tanger, Maroko) (przedstawiciele: adwokaci P. Vander Schueren i T. Martin-Brieu)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2022/301 z dnia 24 lutego 2022 r. rozszerzającego ostateczne cło wyrównawcze nałożone rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2020/776 na przywóz niektórych materiałów z włókna szklanego tkanych lub zszywanych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej („ChRL”) na przywóz materiałów z włókna szklanego wysyłany z Maroka, zgłoszony lub niezgłoszony jako pochodzący z Maroka, oraz kończącego dochodzenie dotyczące możliwego obchodzenia środków wyrównawczych wprowadzonych rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2020/776 na przywóz materiałów z włókna szklanego pochodzących z Egiptu przez przywóz materiałów z włókna szklanego wysyłany z Maroka, zgłoszony lub niezgłoszony jako pochodzący z Maroka (¹) (zwanego dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”), w zakresie w jakim dotyczy skarżącej; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą.